

РАН БОСИЛЕК
КУМЧО ВЪЛЧО РИБАР

chitanka.info

Отишъл Кумчо Вълчо у Кума Лиса на гости. Сварил я, че яде прясна риба.

— Кума Лиске, дай ми малко рибица — рекъл Вълчо.

— Нямам, Кумчо — отговорила Кума Лиса, — Колкото имах, изядох я. Иди си налови.

— Не зная как се лови, сестричке.

— Много лесно. Намери една делва. Аз ще те науча.

Кумчо Вълчо намерил делва. Занесъл я на Лиса.

Вечерта отишли двамата на реката. Водата била замръзнала.

— Пробий дупка на леда! — рекла Лиса на Кумча Вълча.

Вълчо пробил дупка.

— Дай сега да ти вържа делвата за опашката! Вълчо си подал опашката.

Кума Лиса вързала делвата и рекла:

— Потопи сега опашката си в дупката! Тук ще чакаш цяла нощ. Чак утре ще извадиш делвата, препълнена с риба.

Вълчо си потопил опашката. Чакал, зъзнал, чакал, зъзнал. Затракали му зъбите от студ. А Кума Лиса обикаляла наоколо и повтаряла:

— Ясней, небе, мръзни, вълча опашко! Ясней, небе, мръзни, вълча опашко!

— Какво си приказваш, Лисано? — попитал я Вълчо.

— Бая си, Кумчо: „Лови се, рибо, и дребна, и едра! Лови се, рибо, и дребна, и едра!“

И Вълчо пак чакал, зъзнал, чакал, зъзнал. Съмнало се. Той подръпнал опашка. Делвата не мърда.

— Кума Лисо! — викнал Вълчо. — Делвата не излиза.

— Ще излезе, Куме, ще излезе! — рекла Лиса. — Напълнила се е догоре. Затова мъчно излиза.

Тъкмо в туй време дошли жени на реката. Видели Вълча. Завикали:

— У-у-у, вълк, вълк!

Изскочили селяни — кой с вила, кой с прът, кой с кобилица, — заудряли Кумча Вълча. Удрят и викат:

— Падна ли ни, Вълчо! Сега ще ти отплатим! Че ако ти хареса, пак граби агнета, пак овце разкъсвай!

Те бият, той се дърпа; те бият, той се дърпа. Най-после опашката му се откъснала и той хукнал към гората.

А Кума Лиса влязла в една воденица. Нацапала си главата с брашнена каша. Настигнала Вълча. Рекла му:

— Ох, Кумчо Вълчо! Ох, братко! Какво си изпатихме!

— Ти какво си видяла? — казал Вълчо. — Мене биха, ти охкаш!

— Ох, олеле! Я ме погледни! От бой мозъкът ми изтече! Не мога да вървя!

Съжалил я Кумчо Вълчо. Рекъл ѝ:

— Покачи се на гърба ми, да те понося.

Покачила се Кума Лиса. Тръгнал Вълчо. Върви и пъшка под товара. А Лиса току повтаря:

— Бит небит носи! Бит небит носи!

— Какво приказваш, Лисано?

— Бая си на главата, Кумчо, да не усещам болките.

Занесъл я Вълчо до дупката ѝ. Оставил я. Легнал да си почине. А Лисана се вмъкнала в дупката си и рекла:

— Ех, глупак Вълчо! Лови ли се риба с рунтава опашка! И не знаеш ли, глупчо, какво е мозък, какво е каша? Ами бит пребит, чак дотука ме донесе.

Ядосал се Вълчо. Хвърлил се подир Лиса, Захапал я за крака. А Лиса завикала отвътре:

— Вълчо сглупи пак! Вълчо сглупи пак! Хвана корен вместо крак.

Чул я Вълчо. Пуснал Лисиния крак. Хванал един корен в дупката. Че като задърпал! Дърпал, дърпал — изскубал се коренът и — хоп — Вълчо се търкулнал надолу из баира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.